

lerne, at de indløses paa Anfordring med Guld, ikke er tomme Ord, men hvor man virkelig — i hvert Fald naar man har samlet en større Mængde Sedler sammen — kan faa Guld for sine Sedler, og jeg er enig med de foregaaende ærede Talere i, at der er Grund til at udtale Tilfredshed med, at man er naaet til det Punkt. Vi har altid fra vor Side — i hvert Fald den langt overvejende Del af vort Parti — ment, at det var rigtigt at stræbe henimod Pariteten, og vi har sagt det paa ethvert Tidspunkt. Men vi kan ikke tilbageholde en Bemærkning om den Udvikling, der har fundet Sted her i Landet. Det ærede Medlem Hr. Stauning sagde, at nu var alle enige om, at det var godt, at det skete, og det ærede Medlem sagde overfor Venstres Ordfører (Clausager), at dette var en sen Erkendelse, men at sen Erkendelse jo var bedre end ingen Erkendelse. Denne Sætning vil jeg vende imod det ærede Medlem Hr. Stauning paa det Punkt af hans Tale, hvor han talte om, at han frygtede, at den Ordning, man nu gennemførte, vilde føre til en alt for ensidig Anvendelse af de banktekniske Midler. Dette er en sen Erkendelse, men sen Erkendelse er jo — *maaske* — men jeg maa i dette Tilfælde sætte en tyk Streg under „maaske“ — bedre end ingen Erkendelse. Thi det er netop dette, vi fra vor Side maa fremhæve, at den Ordning, man gennemførte i Valutaforholdene, jo ikke havde nogen af de Støtteforanstaltninger, som man fra alle de tre Partiers Side, der gennemførte Valutaloven af 1924, før Valget havde anset for nødvendige. Og vi ser saaledes paa det, at det er dette, der har medført den stærke Brug af de banktekniske Midler, som har deres væsentlige Andel i den Krise, vi gennemlever. Det er min Opfattelse, at den Mand, der prægede Valutaordningen af 1924 med sin Villie, var den nuværende højtærede Statsminister, og derfor er det jo saa smukt og rigtigt af Skæbnen at stille Statsministeren paa den Plads, hvor han i Øjeblikket staar.

Hvad angaar selve den tekniske Gennemførelse af Guldindløseligheden, da bøjer vi os naturligvis ligesom de andre Partier for det Ønske, der er fremsat fra Nationalbankens Side, om, at man skal gaa over til Guldbarrefoden, og denne rummer formentlig her i Landet, hvor man aldrig i særlig Grad har benyttet sig af Guldmønten i den daglige Omsætning, endnu færre Betæneligheder end andre Steder.

De øvrige Bestemmelser i Lovforslaget kan vi for vort Vedkommende ogsaa tiltræde, og jeg kan derfor paa mit Partis

Vegne tilsige vor Medvirkning til en hurtig Gennemførelse af Lovforslaget.

Rode: Det nærværende Lovforslag er et Resultat af den Udvikling, der har fundet Sted i Løbet af det sidste Aar i Strid med Forudsætningerne for Valutaloven af 1924. Den Tilstand, hvori Landet økonomisk befinder sig for Tiden, og som denne Rigsdags Arbejdsprogram vidner om, godtgør tydeligt, at det havde været særdeles ønskeligt, om Valutalovens Forudsætning var blevet holdt. Saa fremt Lovforslaget ikke vedtages, vil der som bekendt automatisk indtræde en Forpligtelse for Nationalbanken til at indløse sine Sedler med Guldmønt. Lovforslagets Vedtagelse drejer sig derfor om to Ting: om man foretrækker en Tilbagevenden til Guldmøntfod i den gamle Forstand eller den moderne Guldbarrefod, og tillige om, om man er villig til at gennemføre to smaa Bestemmelser, som Lovforslaget indeholder, nemlig angaaende Opretholdelse af en vis Forpligtelse vedrørende Anmeldelse af Valutakøb en Time før Noteringen paa Børsen og en Bestemmelse, hvorigennem man kan skaffe sig Oplysninger vedrørende den danske Betalingsbalances Tilstand. Naar det er godtgjort, at man i et førende Land — et Land, hvis Pengepolitik vi har Grund til at følge med Opmærksomhed, og hvis hele Stilling til Danmark i økonomisk Henseende er af saa stor Betydning for os som Englands — indtrængende anbefaler at indføre i alt Fald midlertidigt en Guldbarrefod, er det en stærk Opfordring for os til at følge Forslaget paa dette Punkt. Ogsaa de to andre smaa Bestemmelser, som foreslaas, vil der være Grund til at gaa ind paa, og vi kan derfor tiltræde Lovforslaget i dets Helhed.

Men jeg ønsker dog at gøre en Bemærkning angaaende det Skridt, der nu foreslaas. Den 4. December 1925 afgav Valutaudvalget en Betænkning i Anledning af det da forelagte Lovforslag om Ændringer i Loven. Heri staar der bl. a., at Udvalget er enig med Nationalbanken i, „at den Guldindløselighed, som til sin Tid endeligt skal sikre Kronens Værdi, hvor som helst denne blev sat, først kan indføres efter nogen Prøvetid, naar Priser og Indtægtsniveau er indstillet efter denne Værdi“. I den Skrivelse fra Nationalbanken til Ministeriet, som er optrykt, og som er dateret den 6. December 1926, altsaa et Aar og to Dage efter den foregaaende af mig oplæste Udtalelse, staar der følgende Ord, som refererer, hvad Nationalbanken har sagt i sin Aarsberetning